

José Zaragoza (1961, Molins de Rei, Baix Llobregat) és el secretari d'organització i finances del PSC. És avui una peça clau en l'estructura d'aquest partit, allò que es coneix com l'"aparell". Prové del planter de càrrecs de la potent federació del Baix Llobregat, com el candidat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, José Montilla.

"Hem aconseguit un discurs que ens unifica a tots"

Ha transcendit la baixa d'alguns militants del PSC, per discrepàncies amb la manera com s'ha fet el relleu de Maragall. La més sonada potser ha estat la de l'esposa del president, Diana Garrigosa...

—No en tenim la confirmació. Però em sembla una actitud molt conservadora confondre el que pensa una persona amb el que pensa el seu marit. Des d'una mentalitat progressista, no es pot entendre. Cadascú té les seves idees i els seus plantejaments. Jo els respecto molt. Però una cosa és el que pensi Diana Garrigosa i l'altra, el president.

—No significa res més? Ho dic perquè hi ha un parell o tres de casos més...

—No, no, no són dos casos més. La senyora Albó fa bastant temps que està apartada de l'activitat política del PSC. Va ser alcaldessa de la Garriga, fins que va perdre les eleccions i llavors es va retirar de la política... I cap altre més, perquè els altres van demanar la baixa fa temps, però ha transcendit ara. Per què deu ser?

—Però són persones que sí que han sortit ara i han fet una crítica comu-

na, d'una pèrdua d'independència, diuen, del PSC davant del PSOE...

—Miri, cadascú és molt lliure de pensar allò que vulgui. El nostre partit és molt ampli i hi caben moltes opinions. Però el fet és que en els dos últims mesos hem tingut més de 700 altes. Per exemple, acabo de signar l'alta de militància de la neboda de Josep Pallach.

—L'electorat del PSC ha sabut entendre bé el relleu de Maragall, tot just tres anys després de ser escollit president de la Generalitat?

—Va ser Pasqual Maragall mateix qui ho va explicar. Ell s'estava plantejant si es presentava o no a la reelecció. Després de la reforma de l'Estatut, va ser ell qui va dir que havia decidit no presentar-se. Va considerar que era més eficaç per al nostre projecte polític i la seva continuïtat encarar-lo amb nous reptes i noves persones. Ho va dir ell mateix públicament, i per això es va obrir el debat per presentar un nou candidat. I el PSC va obrir el procés d'elecció d'un nou candidat que va acabar amb la tria de José Montilla. Ha estat Maragall qui ha liderat aquest projecte. Recordo que també es van produir moltes especulacions a la premsa quan el

president va dir que no tenia clar si es tornaria a presentar. Llavors l'executiva va prendre un acord de donar suport a la decisió que ell prengués. Va ser una decisió personal d'ell, la de no tornar a presentar-se. Recordo una frase que va utilitzar per explicar la seva decisió, en l'executiva: "Fer canvis comporta riscos, però en aquest moment representa més riscos no fer canvis."

—El nomenament de Joan Clos com a ministre ha estat una bona sortida per al PSC, per al relleu a les llistes municipals de Barcelona?

—Qui assumeix el relleu de Joan Clos a Barcelona, Jordi Hereu, va dir l'altre dia que qui no entengui que Catalunya ha canviat i que el PSC ha canviat en aquest temps no ha entès res d'aquest país.

Els projectes polítics els determinen els col·lectius i són les diverses persones les que tenen la responsabilitat de seguir aquesta empenta. Joan Clos feia gairebé deu anys que estava al capdavant d'aquest projecte a Barcelona. La coincidència política que Pasqual Maragall anunciés que no es presentava i que Montilla hagués assumit la candidatura del PSC a la presidència de la Generalitat obria la necessitat de buscar una persona amb un perfil polític alt, fort, amb capacitat de gestió, que es fes càrrec de la feina de ministre. I aquest perfil, el dona clarament Joan Clos. Això és el que ha fet avançar la renovació. Si vostè mira l'hemeroteca veurà que el nom de Jordi Hereu ja havia sortit com a possible candidat a alcalde de Barcelona. Són decisions normals, sensates, d'un projecte polític clar, amb història i que té la voluntat de continuar transformant la ciutat de Barcelona i Catalunya. I no puc amagar que el PSC es beneficia d'aquest procés de renovació. Avui som més forts que fa dues setmanes.

—Però Clos no havia estat qüestionat pel seu desgast polític?

—Les enquestes de la ciutat de Barcelona, totes, les publicades i les no publicades, motraven que Joan Clos guanyava la partida al senyor Trias. Per tant, des del punt de vista electoral, Clos era una garantia de guanyar les eleccions. Fixi's si és garantia que el senyor Trias, quan es va saber la notícia, va sortir eufòric dient que el relleu li facilitava l'alcaldia. Estava reconei-

JORDI PLAY

xent així l'avantatge de Joan Clos com a candidat.

—**I Joan Clos és el millor perfil del PSC per a ser ministre d'Indústria?**

—El PSC sempre ha aportat, per ser ministre al Govern d'Espanya, polítics de primera fila. Montilla no era el primer. Hem tingut Ernest Lluch, Narcís Serra, Jordi Solé Tura, Pep Borrell... Tots, polítics de primera línia, també Joan Clos.

—**Comentàveu que el PSC ha canviat amb el país. Què queda avui d'aquell projecte iniciat el 1976 que pretenia la unió de les tradicions socialistes presents a Catalunya?**

—En aquell moment, era un procés per a la unitat del socialisme. La gent venia amb les seves etiquetes. Avui dia, el socialisme català ja no té aquestes marques. Per exemple, el senyor Montilla, com Jordi Hereu, mai no ha estat del PSOE, es va afiliar al PSC. Ja hi ha tota una generació de militants que vénen directament del PSC, que no tenen cap altra etiqueta històrica.

El PSC ha evolucionat com ha evolucionat el país. La Catalunya del 2006 no té res a veure, ni en les coses que

s'han fet ni en les que necessita, amb la de l'any 1977 o 78. La nostra política, la determina el congrés del PSC, i és una decisió comuna.

Potser en altres partits no és així, però la nostra acció política, com la reforma de l'Estatut, la política social, es decideix als nostres congressos. I són els responsables que el partit determina els que es posen a treballar per dur les propostes endavant. Per exemple, la reforma de l'Estatut no és un projecte d'una persona, és un projecte col·lectiu. Ho va proposar Quim Nadal, i va ser aprovat pel nostre congrés. I ho hem fet.

Durant vint-i-tres anys, CiU no va aconseguir reformar l'Estatut. Encara és més, en els vuit anys que va governar amb el PP, si va fer alguna cosa, va ser supeditar els interessos de Catalunya al seu afany de poder. Ha hagut de ser un govern presidit per Pasqual Maragall, en el qual el PSC ha estat una peça cabdal, qui ha aconseguit millores importants per a Catalunya. I això, afrontant un risc electoral. Ens hauríem pogut evitar molts conflictes si no haguéssim plantejat el nou Estatut. El PP hauria es-

tat calladet i no hauria utilitzat el debat contra el PSOE. Però, tot i així, ho vam fer. I Catalunya té un molt bon Estatut.

—**Fa uns anys, dins del PSC es parlava de "capitans" i "obiolistes". Ara només es parla d'"aparell", referit als que controlen l'organització del partit.**

—...

—**No li deu ser pas una paraula estranya?**

—Bé, com el senyor Mas és l'aparell de CiU, no? Però permeti'm que li digui que aquesta és una discussió que no porta enlloc. Els congressos són els que decideixen les direccions dels partits. En aquest sentit, no crec que siguem gaire diferents a CiU o a altres partits.

—**Em referia al fet que, mirant la cúpula actual del PSC, sembla que els que abans eren els "capitans", avui han acabat dirigint el partit...**

—Això no és veritat. Agafem una foto de la capçalera de l'executiva del PSC. Us la puc cantar de memòria: Montse Tura, José Zaragoza, Manuela de Madre, Pasqual Maragall, José Montilla, Miquel Iceta, Joan Clos, Ma-

rina Geli i Toni Castells. És una direcció que representa el que és el PSC, gent que té responsabilitat en diversos llocs. I si hagués continuat, hi hauria: Jordi Valls, exalcalde de Manresa i ara conseller, Celestino Corbacho, Quim Nadal... La direcció del PSC és la d'un partit que ha aconseguit trobar una cohesió interna, amb un projecte comú, que compartim molta gent de diferent procedència, com és avui Catalunya. Un partit gran com el nostre ha d'encabir tothom. Per això estem cohesionats, perquè al PSC hem aconseguit un discurs que ens unifica a tots. És un discurs centrat. Aquesta és la realitat. Per això, quan Pasqual Maragall decideix no tornar a presentar-se, la seva política està garantida, perquè és la política de tots. La política social és una decisió col·lectiva. També la mateixa reforma de l'Estatut... Algú pensa que el PSOE l'hauria assumit sense el ferm compromís del PSC? Tu necessites aliats a la resta d'Espanya per fer determinades coses.

—Parlant d'aquests aliats, tot i la bona relació amb José Luis Rodríguez Zapatero, el PSC avui només té un ministre a Madrid, mentre que amb Felipe González n'havia tingut més...

—Depèn de com us mireu la cosa. Amb el nomenament de Joan Clos, la premsa de Madrid parlava d'"imposició del PSC al PSOE". Recordo també quan es va nomenar ministre Montilla, la premsa de molts llocs, de Catalunya i també d'Espanya, van dir que era un ministeri menor. Doncs Déu n'hi do l'atenció que li han prestat, per ser menor!

El pes polític del PSC no té res a veure amb els números, sinó amb la política que en aquest moment es fa referida a una Espanya plural, aconseguint que s'aprovi un nou Estatut per a Catalunya, cosa que abans no s'havia aconseguit. En escenaris en què la mateixa CiU era decisiva, no van aconseguir res del que nosaltres estem aconseguint.

Per cert, quan CiU era decisiva a Madrid, amb el primer govern del PP, es van aprovar les inversions més milionàries a l'aeroport de Barajas. Durant quatre pressupostos seguits, 1997, 98, 99 i 2000, els vots de CiU van avalar unes inversions de centenars de milions

de pessetes a l'aeroport de Madrid, mentre que per al de Barcelona, res. I era quan el PP no tenia majoria absoluta!

—Tornant a les relacions a Madrid, Pasqual Maragall es va equivocar quan va proposar de recuperar el grup propi al Congrés de Diputats?

—Maragall, en un article que va fer, ho explica. El PSC, en el seu congrés, tenia aprovada la reivindicació de tenir un grup parlamentari propi a Madrid, que, per cert, vam perdre amb una votació d'UCD i CiU. Ara diuen que ho podríem reformar de nou. Però no sé si saben que aquest tipus de reformes s'han de consensuar. No es pot fer una reforma del reglament imposant una part sobre l'altra, com van fer ells. Aquesta és una reivindicació històrica del PSC. Ara bé, fins que no es faci una reforma del reglament del Congrés de Diputats, no la podem plantejar.

“Ens hauríem pogut evitar molts conflictes si no haguéssim plantejat el nou Estatut. [...] Però tot i així ho vam fer”

—Avui el PSC-PSOE és hegemònic en les institucions: en grans municipis catalans, a la Generalitat de Catalunya i al Govern espanyol. No pot acabar aclaparant el ciutadà?

—Hegemonia? Nosaltres? Enlloc no governem amb majoria absoluta! Si alguna cosa ha practicat el PSC és el pacte amb altres formacions en totes les institucions. Això porta a una dinàmica difícil, però que requereix un perfil polític dialogant, i amb capacitat d'arribar a acords.

—Aquesta capacitat d'establir acords els acosta més, després de l'1 de novembre, si calgués, a un “Govern catalanista i d'esquerres” nou o a una “gran coalició”?

—El nostre objectiu és governar com governem a Espanya, amb la comoditat d'una majoria parlamentària suficient. I crec que estem en condicions d'aconseguir-ho. La segona qüestió és que, el dia que el senyor Mas digui que Convergència està disposada a votar el senyor Montilla com a president de la

Generalitat, quan hi hagi una posició política d'equilibri en aquest país, potser plantejarem altres coses. Jo no sé què serà, però el que no serà és que el PSC triï Mas com a president.

—...Ni per absència?

—No, no. Miri, el senyor Mas ens ha dit que, com que ara el Govern només té 51 diputats, haviem de fer eleccions anticipades. Però al mateix temps ell diu que amb 46 diputats faria Govern. O el senyor Mas es pensa que els ciutadans són ximplers o simplement és un cínic.

—La posició de Castells, com a número 2, és per reforçar la imatge catalanista?

—És que nosaltres ho tenim molt fàcil, és de fet tal com som, tenim gent de totes bandes.

—Sembla que sempre han de justificar la seva catalanitat. A què ho atribueix?

—Home, és la cantarella permanent de Convergència... El 2003 feien servir els mateixos arguments. Només cal esborrar “Maragall” i posar “Montilla”. Si mirem l'hemeroteca, és el mateix de sempre: sucursalistes... Quan Maragall era candidat: Maragall era el dimoni, un boig, que Catalunya desapareixeria, que si la subordinació, etc. I abans passava amb Nadal, abans amb Obiols, abans amb Reventós... I tal com van desaparèixer, es van convertint en els grans catalanistes, i el nou, el gran venut.

És a dir, que per a ells, el candidat del PSC és horrible, però quan ho deixa de ser, és un gran personatge.

—Bé, això també els va passar a vostès amb Pujol, no?

—Miri aquest titular de diari: “El candidat de CiU advertí que votar al PSC es apoyaría la defunción de la autonomía catalana.” Això és del 2003. I ara Maragall és catalanista i Montilla no.

Enric Rimbau